

1982–1985 rektorságának időszaka, majd 1987–1990 időintervallumában a kar dékánja tisztét töltötte be, de állt a Történelem Tanszékcsoport, majd Történeti Intézet élén is, s másfél évtizedig vezette a Középkori (1989-től Középkori és Kora Újkori) Magyar Történeti Tanszéket.

Nem lenne teljes a róla alkotott kép, ha mindehhez nem tennénk hozzá, hogy ez a sokoldalú feladatvállalás sohasem ment a magánélet rovására: „Szeretek kirándulni, nagyokat sétálni, próbálok lépést tartani a kortárs szépirodalommal, rendszeresen járok futballmeccsre, vannak barátaim” – vallotta. Példás családi életet élt, s feleségével, aki a biztos háttérrel biztositotta számára, három gyermeket felnevelt, ami szintén nem kis teljesítmény a mai világban. Talán nem szentségtörés a gyermekek iránti hajlandóságáról elmondanom egy anekdotát: picike leánnyal egyszer valami munkát vittünk

„Gyuszi bácsinak”. Leánykám szokatlanul hallgatólag volt, csak hazafelé derült ki ennek oka: számára az, hogy „Gyuszi” semmit sem mondott, ő „Nyuszi bácsinak” értette a nevet, és roppant módon csalódott, hogy nem egy valódi zakós, nyakkendőös nyúlápó fogadta. Ezt elmeséltem neki, aztán el is felejtettem. Évekkel később egy pesti konferenciáról, amelyen együtt vettünk részt, küldeni akartam leányaimnak egy tréfás képeslapot. Mikor megírtam, elkérte, s karakterisztikus betűivel alá kanyarintotta: „Nyuszi bácsi”. Ez a lap máig legkedvesebb emlékeink közé tartozik.

Azt, hogy halála mekkora veszteséget jelent, még felmérni sem tudjuk: veszteséget a családnak, barátoknak, a tudománynak, az egyetemnek, az országos és helyi közéletnek, a tanítványoknak, a képzésnek... Csak megtört szívvel sóhajtok: „Requiescat in pace”.

SZEGFŰ LÁSZLÓ

KRISTÓ GYULA PROFESSZOR ÚR EMLÉKÉRE

Rendkívül megrázó annak az embernek a halála, aki oly sok történelem és medievisztika szakos hallgatót inspirálni tudott karizmatikus és nagyszerű tanári egyéniségével. Én, személy szerint is rengeteg kedvet és ösztönzést kaptam kiválóan megtartott, színvonalas előadásain, amelyek minden alkalommal le tudták kötni az összes jelenlevő figyelmét, még az órákon álmódzó szemű hallgatókra is hatással volt.

Engem is többek közt az ő órái és a rendkívüli tudományos igényességgel megírt könyvei készítettek arra, hogy mélyebben és behatóbban foglalkozzak a középkori magyar történelemmel, ezért vettem fel azt a szakot, amit Ő alapított a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, a medievisztika minor szakot. Munkái közül

különösen kiemelném az általa szerkesztett *Szegedi Középkorász Műhely* kiadványait, amelyek kincsnek tekinthetők abból a szempontból is, hogy az olvasó primer forrásokkal is megismerkedhet. A diákok nagy haszonnal tudják forgatni könyveit, és ezek által a középkori magyar történelmet több aspektusból is tudják vizsgálni. Itt megemlíteném professzor úr munkáinak gazdag tárházából a *Korai magyar történeti lexikont*, az *Anjou-kori oklevéltárat*, és a *Magyar historiográfia* című művét. A minor szak, és a Magyar Medievisztikai Kutatócsoport elindításával, illetve a középkortörténeti doktori iskola megalapításával Neki köszönhetjük, hogy a középkor iránt érdeklődő fiataloknak lehetőségük van a középkorász szakma beható és tudományos művelésére is.

A többi hallgató nevében is mondhatom, hogy sokat köszönhetünk a professzor úrnak, és hálával tisztelgünk emléke előtt.